

надежда, всѣки пристигналъ параходъ е за тѣхъ ново разочарование.

Товарниятъ капакъ на Bandoeng се отваря. Единъ мжжъ съ златни офицерски нашивки по шапката и ржавитѣ вика:

— Ten! Ten longshoremen!

Десетъ пристанищни носачи.

Отъ парахода вече слизатъ пжтници чужденци, оглеждатъ се, дочакватъ багажа и се отправятъ следъ носачитѣ къмъ митницата.

Холандскиятъ морякъ, който преди половинъ часъ въртѣше хвъргалото, бърка въ джеба си. Облѣга се на фалтборда, пълни лулата съ тютюнъ отъ гумената кисия и подпира съ пестникъ бръснатото си лице. Богданъ пристѣпва и се заглежда въ холандеца. Дали не сж се срѣщали нѣкжде? Дали той не е нѣкой Педро, или Джекъ, или Хансъ, или Иваръ, съ когото се е прегръщаль изъ народнитѣ пивници въ Анверсъ или се е веселилъ изъ бордеитѣ въ Цариградъ, при гейшитѣ въ Йокохама или въ кафезитѣ на Рио де Жанейрскитѣ публични домове?

— Hallo! — вика той по английски. — How are you?

— O.K.! — отвръща морякътъ отъ Bandoeng, вгледанъ въ моряшката шубка на Богдана, безъ да му трепне нито единъ мускулъ по лицето отъ изненада, че и на тоя тѣй далеченъ кей срѣща французки морякъ.

И тѣ сж вече познати.

Впрочемъ, моряцитѣ отъ всички параходи сж познати.

Холандецътъ вади лулата изъ зжбитѣ си и плюе. Богданъ го пита, дали въ Bandoeng нѣма